

**CHEMARE ȘI ASCULTARE.
PREDICĂ LA DUMINICA A- II-A DUPĂ RUSALII**

Preot dr. Ionel Popescu

*„Veniți după Mine și vă voi face pescari
de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele,
au mers după El” (Matei 4, 19-20).*

**CALLING AND LISTERNING. SERMON ON THE SECOND
SUNDAY AFTER PENTECOST**

Abstract: Calling and listening are two terms that are used on the pages of Holy Scripture and the Fathers of our Church, very current in our times. Like the apostles, disciples and saints, we are called to obedience to God, the Church and our spiritual parents. Temptations, trials, and tribulations adversaries world we live we can sometimes cause disappointment and even failure, but never forget that, in fulfillment of our mission, and our obedience to the call, we enjoy God's help.

Keywords: calling, listerning, God, Church

Iubiți credincioși,

de puternică, încât, auzind-o, sufletul vibrează, inima se încălzește, întreaga ființă este învăluită în lumină și cuprinsă de hotărârea de a-L urma îndată. Așa descriu, de pildă, profeții Vechiului Testament chemarea lui Dumnezeu: „Fost-a cuvântul Domnului către mine, zicând”, căreia i-au dat imediat ascultare. Impresionantă este și chemarea la misiunea apostolică a celor două perechi de frați, Andrei și Petru, Iacob și Ioan, pescari pe Lacul Ghenizaret (Există în viața oamenilor momente când glasul lui Dumnezeu răsună cu putere, când chemarea Lui este atât Marea Galileii sau a Tiberiadei), descrisă de evanghelia acestei duminici, urmată imediat de ascultare: „Iar ei, îndată lăsând mrejele (plasele de pescuit), au mers după

El”. Așadar, despre chemare și ascultare avem bucuria de a vorbi în cuvântul de învățătură al acestei duminici binecuvântate.

Dreptmăritori creștini,

Andrei și Petru, Iacob și Ioan, pescarii truditori de pe lacul Ghenizaret au simțit în glasul Domnului Hristos chemarea lui Dumnezeu și au urmat-o fără șovăire. Dumnezeu a vorbit, iar ei L-au ascultat. I-a chemat și L-au urmat. În virtutea darului libertății, puteau să respingă chemarea Domnului și să-i întoarcă spatele, așa după cum se întâmplă nu de puține ori cu unii semeni în zilele noastre. Sufletul credincios, care însetează după Dumnezeu, urmează, însă, cu bucurie chemarea Sa, așa cum a urmat-o odinioară judecătorul și arhiereul Samuel care, la chemarea Domnului a răspuns: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă” (I Regi 3, 10). Tot așa au răspuns și cei patru pescari galileeni, deveniți pietre de temelie ale Bisericii lui Hristos (Efeseni 2, 20); așa au răspuns vameșul Zaheu, Maria Magdalena, Saul prigonitorul, devenit Pavel, Apostolul neamurilor, sfântul Antonie cel Mare, apoi milioanele de mucenici și sfinți ierarhi, preoți și monahi din perioada grea a regimului comunist-ateu, care au auzit glasul Domnului, au auzit chemarea lui Iisus și, în deplină libertate, au mers după El, au urmat Lui, deși mulți au pățimit pentru credință „în lagăre, închisori și deportări”.

Cuvintele inegalabile ale Domnului, chemarea Sa pătrunzătoare, puterea Sa dumnezeiască auzite și manifestate în urmă cu două milenii, sunt la fel de actuale acum și vor fi actuale până la sfârșitul veacurilor, ne încredințază Evanghelia: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24, 35). Suntem noi însă pregătiți, întotdeauna, să-I ascultăm cuvintele și să răspundem chemării Sale? El se adresează inimii noastre, se adresează omului de totdeauna și de pretutindeni, se adresează omului modern și post modern, tânărului și vârstnicului, bogatului și săracului, intelectualului și omului simplu. Nu este nimeni uitat, ocolit ori marginalizat, ci toți suntem chemați la lumină, viață și mântuire.

Chemarea Domnului Hristos de acum două mii de ani a fost una de ordin personal, individual: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. Ea a avut imediat ecou în sufletul pescarilor, care, lăsându-și uneltele de pescuit, grijile cotidiene și familiile, L-au urmat, I-au devenit ucenici.

În școala Mântuitorului, umilii pescari Andrei și Petru, Iacob și Ioan au devenit apostolii noii Împărății a lui Dumnezeu, care este Biserica Sa. Cei doisprezece ucenici pe care I-a chemat și I-a ales, L-au urmat trei ani și jumătate pe drumurile Galileii, Samariei și Iudeii și pretutindeni unde Iisus „învăța în sinagogi, propovăduia Evanghelia împărăției și tămăduia toată boala și toată neputința în popor” (Matei 4, 23).

După încheierea activității Domnului Hristos pe pământ, sfinții Săi apostoli au devenit martorii și propovăduitorii învățaturii Sale până la

marginile lumii, pecetluind Evanghelia cu jertfa vieții lor. Prin viața, nevoițele și dragostea lor față de Mântuitorul, apostolii au fost, cu adevărat, pescari de oameni, așa cum El însuși le promisese.

Iubiți credincioși și credincioase,

A doua chemare pe care o face Iisus este una generală, adresată fiecărui om, fiecărui dintre noi: „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi” (Matei 11, 28). Prin aceste minunate cuvinte Domnul nostru Iisus Hristos cheamă pe toți oamenii la mântuire. Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Timotei 2, 4), însă nu toți răspund chemării Sale, deci nu toți se mântuiesc. De aceea zice Mântuitorul că „mulți sunt chemați, dar puțini aleși” (Matei 22, 14).

Mântuirea este o stare de sfințenie, de desăvârșire a omului. Ea este darul lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, care s-a jertfit pentru răscumpărarea noastră și urmează a fi însușită de noi prin credință, Har, prin împlinirea poruncilor și a sfaturilor evanghelice.

Întrucât S-a jertfit pentru păcatele întregii omeniri, Hristos se numește Mântuitorul lumii (Ioan 4, 42). Adică al tuturor celor care au crezut, cred și vor crede în El, așa după cum scrie sfântul evanghelist Luca: „Și întru nimeni altul nu este mântuirea, căci nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi” (Faptele Apostolilor 4, 12).

Darul mântuirii este dat tuturor oamenilor, până la marginile pământului (Matei 28, 19), însă de mântuire beneficiază doar cei ce cred și-L mărturisesc pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Mântuirea se acordă gratuit prin Harul lui Iisus Hristos și împărtășirea Sfântului Duh și se însușește prin credință, nădejde și dragoste (I Corinteni 13, 1-13) și prin pătimirea pentru Hristos, așa cum scrie apostolul Pavel: „Că vouă vi s-a dăruit, pentru Hristos, nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Filipeni 1, 29).

Dumnezeu face lucrător harul mântuirii în viața noastră pe diferite căi, două foarte cunoscute fiind chemarea și alegerea. Chemarea, așa cum arătam, este făcută de Hristos direct-individual, ca cea făcută lui Matei care ședea la vamă (Matei 9,9), publică, adresată celor doisprezece uncenici chemați la minunea de apostol și supranaturală, cum a fost chemarea și alegerea lui Saul din Tars, devenit Pavel „Apostolul neamurilor” (Faptele Apostolilor 9, 3-6).

O altă cale de chemare este aceea prin Sfintele Taine pe care Mântuitorul Hristos le-a rânduit în Biserică pentru transmiterea harului mântuitor și a efectelor jertfei Sale răscumpărătoare prin ele, așa cum El însuși ne-a făgăduit: „Cel ce va crede și se va boteza se va mântui” (Marcu 16, 16); sau „cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu (în sfânta Împărtășanie, precizăm noi) are viață veșnică” (Ioan 6, 54).

Cinstiți creștini și creștine,

La mântuire nu au fost chemați doar cei ce au devenit apostoli și ucenici ai Domnului nostru Iisus Hristos, ci toți oamenii, „din toate timpurile și din toate locurile”. Chemarea Domnului răsună permanent în lume, prin Evanghelie și glasul Bisericii și ne îndeamnă să „scoatem apa cu veselie din izvoarele mântuirii” (Isaia 12, 3).

„Veniți la Mine ...” este chemarea Domnului nostru Iisus Hristos către noi toți și către fiecare în parte. Prin chemarea Domnului, o lume zbuciumată și învolburată se cutremură, o lume nouă, minunată, de o frumusețe negrăită, învăluită într-o pace nespusă, se întrevede, se ridică și se plămădește cu repeziciune, urmând cuvântul Evangheliei Sale. Glasul Său puternic răsună de la o margine la alta a pământului, cucerește și înmoaie inimile împietrite, întoarce oamenii de la viața de păcat la viața în Hristos și ne îmbracă pe toți în iubirea Sa nețărmurită.

Cei ce aud glasul acesta inconfundabil, știu că este glasul lui Dumnezeu și răspund fericiți, ca odinioară tânărul Samuel: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă” (I Regi 3, 9). El nu ne cheamă ca, pe truditarii pescari, să ne schimbăm profesia și să devenim apostoli, propovăduitori, mărturisitori sau martiri pentru dreapta credință. Această chemare se adresează doar unora. El ne cheamă la o transformare lăuntrică, ne cheamă să devenim oameni noi, „frământătură nouă”, făptură dezbrăcată de zgura păcatului, îmbrăcată în Hristos, așa cum scria sfântul Pavel creștinilor din Galatia: „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat” (Galateni 3, 27). A vieții în Hristos înseamnă a fi un om în care viază iubirea, bunătatea, blândețea, un risipitor de iubire, un făcător de pace, un generator de bunătate, un om însetat de puritate, un fiu al smereniei și al milei.

Andrei și Petru, Iacob și Ioan au răspuns prompt chemării Mântuitorului de a deveni pescari de oameni. Iisus nu le-a promis bunăstare, lux, poziții înalte în societatea vremii și totuși, ei L-au urmat îndată. Îmbrăcați „cu putere de sus”, Apostolii Domnului au străbătut lumea în lung și în lat, au propovăduit Evanghelia, i-au învățat pe oameni cuvântul adevărului, au săvârșit minuni, prin Harul lui Dumnezeu, au întemeiat comunități creștine, au hirotonit episcopi, preoți și diaconi, au scris epistole prin care au tâlcuit sfintele Scripturi și au explicat tainele învățaturii Mântuitorului. Modeștii pescari galileeni, formați în școala lui Iisus, au devenit apostoli și s-au identificat pe deplin cu misiunea la care au fost chemați, dragostea și dăruirea lor pentru Hristos și Evanghelia Sa fiind plene. Au mărturisit, cu mult curaj, credința, nu s-au temut de foame și de sete, de frig și de arșiță, de biciuiri și de loviri cu pietre, de temniță și de moarte.

Sfântul Apostol Petru și-a încheiat misiunea pământească răstignit la Roma, cu capul în jos. Sfântul Apostol Andrei a fost răstignit, ca și fratele

său, pe o cruce în formă de X. Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan a fost exilat în insula Patmos, „pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Iisus” (Apocalipsa 1, 9), iar fratele său, sfântul Iacob cel Mare a fost întâiul între apostoli care a primit cununa martiriului, la anul 44, din porunca regelui Irod Agripa (Faptele Apostolilor 12, 1-2).

Dragi credincioși,

Minunată și ziditoare pildă de chemare și ascultare primim prin Evanghelia duminicii de astăzi. Cei patru pescari galileeni au primit chemarea la apostolat și au dat ascultare poruncii de a merge „în toată lumea și de a propovădui Evanghelia la toată făptura” (Marcu 16, 16). Lecția lor de iubire, de slujire și de jertfă este impresionantă, ziditoare de suflet și mereu actuală.

Chemarea și ascultarea sunt doi termeni des întâlniți pe paginile Sfintei Scripturi și în scrierile Sfinților Părinți ai Bisericii noastre, foarte actuali și în vremurile noastre. Precum apostolii, ucenicii și sfinții, și noi suntem chemați la ascultarea de Dumnezeu, de Biserică și de părinții noștri duhovnicești. Ispitele, încercările, potrivniciile și necazurile lumii în care trăim ne pot provoca uneori dezamăgiri și chiar căderi, dar să nu uităm niciodată că, în împlinirea misiunii noastre, în chemarea și în ascultarea noastră, ne bucurăm de ajutorul lui Dumnezeu.

Cea mai înaltă pildă de ascultare față de Dumnezeu a oferit-o omului chiar Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos, Care „S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte și încă moarte pe cruce”, scria Sfântul Apostol Pavel credincioșilor din cetatea Filipi (Filipeni 2, 7). Așadar, toți cei ce facem ascultare de Dumnezeu și de Biserică ne asemănăm cu Hristos Domnul. Ascultarea este în același timp o etapă importantă în urcușul nostru duhovnicesc spre desăvârșire și o dovadă a iubirii pe care o purtăm Tatălui Ceresc.

De cine ascultă, însă, azi oamenii, se întreba părintele Arsenie Boca. Ascultă de „sfaturile lumii (de sfaturile omului pătimăș să nu ascuți), de sfaturile firii vremelnice și de sfaturile viclene ale diavolului, iar alții ascultă de cuvântul lui Dumnezeu”. În vremurile noastre, agitate și în continuă schimbare, cu adevărat „ascultarea este minunea cea mai mare”, spunea același părinte Arsenie. Să ne străduim, așadar, a ne face părtași la această „minune” a vieții noastre spirituale atunci când auzim, simțim și primim chemarea lui Dumnezeu, să-i dăm ascultarea cuvenită, și să „ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni” (Faptele Apostolilor 5, 29), în toate zilele vieții noastre. Amin.